

In Memoriam: Nika Bohinc (1979-2009)

INGRID MAGER

Nika je odšla. Dokončno. Ostaja bolečina čustev in zvezajoče brezno praznine. Ostala bo brazgotina. Trudim se razumeti, sprejeti in dojeti njeno tragično smrt, a misli tavajo po svoje, jo ogovarjajo, ji mežikajo, se smejejo in jokajo hkrati. Besede se drobijo kot porcelan, krhke so in polzijo skozi porozne prste, veliko težje je, kot sem mislila ...

A pišem v Ekran, ki ga je hudomušno imenovala za svojega otroka. Res je bil to njen prvi profesionalni projekt, ki ga je zgrabila, kot je tudi sicer grabila življenje – velikodušno, pošteno, entuziastično. In dosledno. Niso je zmeraj razumeli, bila je zelo mlada za okolje in odnose, v katere je vstopala, tudi zato so jo mnogokrat pokroviteljsko trepljali. Toda šele leta in izkušnje prinesejo tisto zrelost, v katero je ravnokar vstopala in v katero se ji je na nek način ves čas mudilo. Kot bi želela čim prej pustiti za sabo sled, kot bi slutila, da bo kmalu odšla.

Najprej je postala prijateljica, potem mlajša sestra. Ko jih še ni štela 22, sem ji vedno pripisala kakšno leto več, ko jih je štela več, sem ji vedno lepila to 22-ico; vsakič znova se je zarežala in me nežno okrcala: »Ingridkaaa, saj veš, da jih imam že 27, 28, 29...« Do tridesetice ni prišla, manjkali so le še trije tedni. Končala je sredi stavka, sredi vdihla ... Naenkrat, grobo, boleče je nastopila tišina, ki kriči po neizrečenem, neizživetem, mladostno nepotešenem.

Oh ti »deadlajni«, ki so naju vedno znova priganjali. Ampak ko sva zadnjo minuto oddali – jaz svoje tekste in Nika revijo Ekran – sva si vzeli čas samo zase. To so bili dolgi sprehodi čez Rožnik, potikanja po Botaničnem vrtu ali plavanje v njenem Blejskem jezeru. Daleč od tipkovnic in čim bližje naravi, ki sva jo oboževali. Jaz sem fotografirala ali stikala za zelišči, ona je

čebljala o filmih, ki jih je gledala, o festivalih, ki jih je obiskovala, o prijateljih in znancih, ki jih je srečevala na potovanjih. »Veš, da sem prejšnje leto le 170 dni preživel v Sloveniji?« mi je navrgla med najinim zadnjim trekingom čez pomladanski Rožnik.

Veliko sva govorili: najprej monologi o službah, nato dialogi o življenju, ljubezni, žalosti, veselju, jezi, pogumu. Prav njen pogum ji je omogočil, da je odšla tako daleč, četudi je odšla za najlepšo stvarjo – ljubeznijo. Kdo bi ji lahko ali smel oporekati! Vsakršen dvom ali izraz strahu se je zdel v hipu, ko se je dokončno odločila za odhod v Manilo, egoističen in ga je bilo treba potlačiti.

Posebej v zadnjem času je veliko govorila o odhodih in vračanjih, o poslavljanju, o sanjah, skozi katere je pogumno analizirala in premagovala notranje pomisleke, in najraje sva si pisali dolga pisma. Ta so ostala in sem za to hvaležna. Ostale so sledi, ki jih je pustila za sabo, zame, da bom znala biti boljša in pogumnejša.

Ja, biti boljši, pogumnejši, premagovati slabosti in strahove, iskati dragocene drobce v vseh ljudeh, povezovati različne svetove, hkrati pa senzibilno poslušati in ob tem tudi sama rasti ... To so bili kristalčki njenega značaja, ki jih je prostodušno raztresala naokoli. Kot semena, ki očitno morajo umreti, da vzcvetijo nov cvet, da se dobro sredi mraka nadaljuje.

Nika je vedno ubirala poti, v katere je bila prepričana in jih je znala prepričljivo utemeljiti. Tudi mi ubiramo svoje poti in smo zaverovani vanje. Nekatere se nam čez čas zazdijo napačne, marsikatera se izkaže za pravo, a na koncu so vse te poti samo steze k smrti, tudi k naši.

